

Húsvét ünnepe utáni 4. vasárnap

Jézus mondja: "... tudom, honnan jöttem és hová megyek ..." (János ev. 8,14)

A Húsvét ünnepét követő negyedik vasárnap ősi elnevezése *Cantate*, mely a 98. zsoltár első két versét idézi: *Cantate Domino canticum novum, quia mirabilia fecit Domino ... „Énekeljétek az Úrnak új éneket, mert csodálatos dolgokat cselekedett! Szabadulást szerzett jobbja, az ő szent karja.”*

Ez a vasárnap az ének és zene ünnepévé lett az egyházainkban. Ugyanakkor *Cantate vasárnapja* ráirányítja a figyelmünket arra, hogy akkor teszünk helyesen, ha nemcsak ezt a vasárnapot, hanem minden istentiszteletet ünnepivé tesz az Úrról szóló, Őt magasztaló énekünk. A hálaadás sohasem öncélú, nem kedvtelésünk és különösen nem a pillanatnyi hangulatunk gyümölcse, hanem az Örökkévaló tettein való örvendezés ébreszti azt bennünk. Ahogyan a zsoltár szavai megfogalmazzák: „Énekeljétek... mert csodálatos dolgokat cselekedett”. Ez pedig különösen húsvét után mi másra is vonatkozhatna, mint a legnagyobb csodára: Krisztus feltámadására, a halál fölötti győzelemre és Átala való megváltatásunkra.

Mai Igénk ennek fényében egy különösen is komoly kérdéssel szembesít minket. Honnét jövök és hova tartok? Az egyházi történetírás ránk hagyományozta az ősegyház egyik meghatározó eseményét, miszerint a vértanúság elől Rómából menekülő Péter apostol találkozott a feltámadott Jézussal és megkérdezte Tőle: „*Quo vadis, Domine?*” azaz „*Hova mégy Uram?*”, mire Jézus azt válaszolta Rómába megy, hogy Péter helyett ismét keresztre feszítsék. Szavaira az apostol megfordult és visszatért a városba, ahol mártír halált halt a hitéért.

Quo vadis? Hova mész, hova megyek, merre tart e néhány évtizedes földi vándorlás? Milyen nehéz is erre válaszolni! Pedig az életnek ez az egyik legalapvetőbb kérdése. A legtöbben úgy futják meg e földi pályát, mint a hegyek ormáról lefutó patak, mely nem tudja honnan, nem tudja hova tart, csak rohan öntudatlanul a magavájta medrében. Útja során megtöri egy-egy szikla, megakasztja a rög s akkor egy pillanatra mintha gyöngyöző könnycseppé válna, úgy zúdul le a völgy mélyébe. Néha ragyogó napsugár tükröződik az életpatak hullámain, máskor meg sötéten fodrozódik egy-egy komor felhő árnyékában. Igen, olyan a mi törékeny és esendő emberlétünk, mint a rohanó kis hegyi patak, mely öntudatlanul

folyik mindig lefelé és lefelé míg végül céljához érve el nem tűnik. Bizony gyakran meg kellene állnunk, hogy az Örökkévaló színe előtt egy kicsit tépelődve egy kicsit merengve és tünődve őszintén feltegyük e kérdést önmagunknak: honnét, hova és miért? Emberek milliárdjai küzdenek, küszködnek oly sokszor tiporva és eltiporva egymást, szeretnek és gyűlölnék, ébren álmodoznak majd kiábrándultan keseregnek, mosolyognak és könnyeznek, örvendeznek és gyászolnak, bővelkednek és nélkülöznek, elődök nyomába lépnek majd helyet adnak az újabb nemzedéknek, végül nyugtot lelnek mikor eljön a halál és már csak az emlék él még egy rövid ideig, mint olvadásra ítélt hóban az otthagyt lábnyom, melyet felszárít az első tavaszi napsugár. Mindeközben arra a kérdésre, hogy honnét jöttem, hova tartok és miért vagyok itt, oly sokan nem tudnak önmaguk számára megnyugtató válaszra lelni. A belső békét adó válasz megtalálásához, mint egykor Péternek a galileai halásznak, nekünk is találkozunk kell Krisztussal, hogy megkérdezzük: *Quo vadis, Domine* hová mész Uram?

Péter óta sokan menekülnek és nem hajlandók szóba állni a szembejövő Mesterrel, aki elmondhatná: megyek helyetted és éretted ... . Péter még mert kérdezni, talán válaszként nem is annyira Jézus szavát hallotta meg, hanem a kakasszó emléke hasított át a szívére a tudatán az egész lényén, megrázva teljes önmagát, mint évekkorábban azon a csütörtök éjjelen, melyen sok bánatkönny vágott barázdát az arcán. Mert ha csak annyit tudunk mondani a földi életről, hogy jövünk az ismeretlenből és haladunk az ismeretlen felé, akkor érezzük, hogy ez roppant kevés, melybe nem tudunk megnyugodni csak beletörődni.

Korunk embere nem azt kérdezi, hogy *hova mész Uram*, hanem azt keresi, hogy melyik úton kerülheti ki a Mesterrel való találkozást. Hogyan is tudna bárki is a keskeny úton a követésébe szegődni és Általa békességet nyerni, ha azt sem akarja tudni, hogy merre jár, ha ki akarja kerülni, mert kellemetlen lenne szelíd nézése, mellyel szavak nélkül is szembesít az eltékozolt látszatélet terméketlenségével. Menekülés van a kakasszók, a kérdések és válaszok elől a napi Golgota-lépcsőket járva legfeljebb egy negédes és kellemes Megváltót keresve.

Ahhoz, hogy tudjuk hol vagyunk merre tartunk mindig szükséges a viszonyítási pont. Aki a hitében, az Örökkévalóhoz való tartozás boldog tudatában erős és megdönthetetlen, az a földi vándorlásának törekeny útját is annak a Mesternek a követésében teszi, Aki tudta honnan jön és hova tart és Aki minket is ott akar látni, ahová ő megy, az Atyánál.

Quo vadis Domine? Ó, bár adná a Mindenható, hogy most ki-ki erőt, időt és bátorságot nyerve így könyörögne: Uram engedd, hogy kövessék! Nem akarok idegen és bizonytalan utakra térni, nem akarom a hitet elveszíteni, nem akarok hangzatos üres szavakat hallgatni csak Téged. Vezess vissza üres sírodhoz, hogy „*lássak és higgyek*”. Péter megrendült a Mesterrel való új találkozástól, melynek hatására utolsó gondolata az volt, hogy nem tartja magát még arra sem érdemesnek, hogy úgy feszítsék keresztre, mint a Mestert, hanem kéri, fejjel lefelé függhessen a szégyenfán. Nekünk ma nem kell az életünket adni a hitünkért, de vajon nem tette bennünket az elkényelmesedett helyzet az „olcsó kegyelem” embereivé, akik Jézus felvállalt követése és kereszthordozás nélkül akarnak járni, ahogyan azt a fiatalon mártírhalált halt Dietrich Bonhoeffer (1906-1945) mondja. Hova tartasz ember? Boldog, aki keresztyén hitéből fakadóan azt tudja vallani: én az Istentől jövök és Istenhez felé tartok. Kívánom, hogy minél többek szívében szülessen meg ez a válasz! - Ámen -

(Dr. Pöcze István, 2021)